

дръпнѣ назадъ уплашени. то бѣше студено; нѣмаше първата топлина която го топлише.

— Бѣдна майчице! едва проговори пакъ и очитѣ му се напълнихъ съ сълзи; раствори ржцѣтѣ си на ѣх прѣгърнѣ и цѣлуна по студеното чело. Струваше му се, че видѣ майка си съ набръчкано лице, студенѣ погледѣ, облѣчена въ дрини.

Злочесто дѣте!—тя умрѣ, безъ да ѣх е видѣлъ.

VII.

Слѣдъ нѣколко дена и баща му се разбоотѣ. Найданчо започнѣ самъ да ходи да проси. Пѣснитѣ му бѣхъ по тѣжни и всѣкой заплаваше като го чуеше. Като изеврѣше една пѣсень, той се обръщаше къмъ слушателитѣ съ тѣзи думи: „Дайте, Бога ради, за бѣдния ми и боленъ баща!“ Много нѣщо посѣше на баща си. Събднѣхъ се надеждитѣ на Дѣда Ивана, че на старостъ ще има подкрѣпа. Найданчо не му се искаше да се отдѣли отъ лѣглото на баща си, по нѣмаше какво да стори, като трѣбваше да го храни. Баща му бѣше много доволенъ. Единъ день Найданчо завари баща си на умираше и като го зашита пакъ, както всѣкога си го запитваше: „Татко, по-добрѣ ли си?“ — Дѣдо Иванъ му отговори: „Чудо, азъ вече умирамъ! . . . Нищо не ти оставихме съ майка ти, освѣнъ тази срутена колибка и тази цигулка съ която да се прѣхивашъ, както азъ се прѣхранвахъ заедно съ майка ти. Пази се отъ злото! Много хора ще те пѣджтъ отъ вратитѣ си, но ти имъ благодари и си замини. Прави добро, ако можешъ.“ Слѣдъ това дѣдо Иванъ умрѣ. Комшиитѣ го погрѣбахъ близо до колибката.

Тази полу-здрава колибка запусѣ вече. Не се чуваше нито пѣсни, нито гласа на цигулката.

Найданчо за послѣденъ пѣтъ излизаше отъ селото и трѣгнѣ за града да проси съ цигулката. Много му се искаше да погледне за послѣденъ пѣтъ на селото.

1895 г. 3 Февруарий